International Peer Reviewed & Refereed Journal, Open Access Journal
ISSN: 2320-4842 (Print) ISSN: 3049-2688 (Online)

ARIMAA NOKKU
ISSN: 2320 - 4842 (P)
ISSN: 3049-2688 (O)

20-3 July - September 2026

Published on 14, Jul - Sep 2026 ISSN:2320-4842 (P) 3049-2688 (O)

தொல்காப்பிய மொழியியல் சிந்தனைகள்: 'சொல்லுக்கு முந்தும் பொருள்' ஓர் ஆய்வு

யோகவதி தளையசிங்கம்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

முனைவர் பா. சந்திரமோகன்
பேராசிரியர், **CAS** மொழியியல் துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு, இந்தியா

ஆய்வுச் சுருக்கம் (Abstract)

இக்கட்டுரை தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில் காணப்படும் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் இடையிலான தத்துவார்த்த உறவை, "சொல்லுக்குமுன் பொருள்" (Meaning precedes the Word) என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் விரிவாக ஆராய்கிறது. உலகின் பெரும்பாலான பழங்கால இலக்கண மரபுகள் மொழியை எழுத்து, சொல் என்ற மொழியியல் அலகுகளோடு சுருக்கிக் கொண்ட வேளையில், தொல்காப்பியர் "பொருளதிகாரம்" என்ற தனிப்பிரிவை வகுத்து வாழ்வியலையே மொழியின் உச்ச இலக்காக நிலைநிறுத்தினார். "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்ற உலகப் புகழ்பெற்ற கோட்பாட்டின் வழியே, பொருளின் முதன்மையையும், சொல் என்பது பொருளைத் தாங்கி வரும் வெறும் குறியீடு என்பதையும் தொல்காப்பியம் நிறுவுகிறது.

இவ்வாய்வு தொல்காப்பியரின் முப்பொருள் கோட்பாடு (முதல், கரு, உரி), இலக்கியப் படைப்பாக்க உளவியல் (உள்ளுறை, இறைச்சி) ஆகியவற்றைப் பகுப்பாய்வு செய்வதோடு, நவீன மொழியியலின் 'கருத்து வெளிப்பாடு' மற்றும் குறியீட்டியல் (Semiotics) கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்குகிறது. மேலும், சமகால டிஜிட்டல் ஊடகத் தகவல் தொடர்பிலும், இமோஜி (Emoji) போன்ற நவீனக் குறியீட்டுப் பயன்பாடுகளிலும் தொல்காப்பியரின் இப்பொருள் முதன்மைக் கோட்பாடு எங்ஙனம் எக்காலத்திற்கும் பொருந்துவதாய் அமைகிறது என்பதை இக்கட்டுரை ஆய்வு பூர்வமாக உறுதி செய்கிறது.

முதன்மைச் சொற்கள் (Keywords): தொல்காப்பியம், பொருள் முதன்மை, சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் இடையிலான உறவு, பொருளதிகாரம், மொழியியல்

முன்னுரை

மொழி என்பது மனிதனின் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் அடிப்படை கருவியாகும். இந்த மொழியின் உள்ளமைப்பை ஆராயும் போது "சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற கோட்பாடு மிக முக்கியமானதாகும். மனிதனின் மனதில் முதலில் உருவாகுவது 'பொருள்' அல்லது 'கருத்து'; பின்னர் அதனை வெளிப்படுத்த 'சொல்' உருவாகிறது. இத்தகைய சிந்தனையைத் தொல்காப்பியம் மிகவும் ஆழமாக முன்வைக்கிறது. தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரம் மற்றும் சொல்லதிகாரம் ஆகியவை இந்த உறவை வெளிப்படுத்தும் அடிப்படை ஆதாரங்களாக உள்ளன.

ஆய்வு நோக்கம் (Objectives of the Study)

இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

* தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் "சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற மொழியியல் சிந்தனையின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை விளக்குதல்.
* சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் இடையிலான உறவைத் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் அடிப்படையில் ஆராய்தல்.
* பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெறும் பொருள் முதன்மைக் கோட்பாட்டின் மொழியியல், இலக்கிய மற்றும் தத்துவ அடித்தளங்களை வெளிக்கொணர்தல்.
* தொல்காப்பியக் கருத்துக்களை நவீன மொழியியலின் குறியீட்டியல் (Semiotics), அறிவாற்றல் மொழியியல் (Cognitive Linguistics), பொருண்மையியல் (Semantics) ஆகிய கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்தல்.
* டிஜிட்டல் தகவல் தொடர்பு, சமூக ஊடக மொழிப்பயன்பாடு, இமோஜி (Emoji), இயற்கை மொழிச் செயலாக்கம் (NLP) போன்ற சமகாலச் சூழல்களில் தொல்காப்பியக் கோட்பாட்டின் பொருத்தப்பாட்டை நிறுவுதல்.

ஆய்வுமுறை (Research Methodology)

இவ்வாய்வு தரவியல் (Qualitative Research) அணுகுமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட விளக்கவியல் ஆய்வாக (Descriptive Research) அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் முதன்மை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இளம்பூரணர் உரை மற்றும் தொடர்புடைய உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்கள் துணை ஆதாரங்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளன.

மேலும்,

உரையாய்வு (Textual Analysis) ஒப்பாய்வு (Comparative Method) கருத்தியல் பகுப்பாய்வு (Conceptual Analysis) விளக்கவியல் முறை (Analytical–Descriptive Method) ஆகிய ஆய்வுமுறைகள் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியக் கருத்துகள் பெர்டினண்ட் டி சாசூர், அறிவாற்றல் மொழியியல், குறியீட்டியல் மற்றும் நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டு பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

முன்னைய ஆய்வுகள் (Review of Literature)

தொல்காப்பிய மொழியியல் குறித்து பல அறிஞர்கள் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டுள்ளனர். இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரின் உரைகள் தொல்காப்பியச் சிந்தனைகளை விளக்கும் அடிப்படை ஆதாரங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

முத்துச்சண்முகம் தனது இக்கால மொழியியல் நூலில் தமிழ் மொழியியலின் நவீன வளர்ச்சிகளை விளக்குகிறார். சுப. திண்ணப்பன் தொல்காப்பிய மொழியியல் சிந்தனைகள் என்னும் நூலில் தொல்காப்பியத்தின் மொழியியல் அடித்தளங்களை ஆராய்ந்துள்ளார்.

மேற்கத்திய மொழியியலில் பெர்டினண்ட் டி சாசூரின் Course in General Linguistics மொழிக் குறியீட்டின் குறிப்பான்–குறிப்பொருள் (Signifier–Signified) கோட்பாட்டை முன்வைக்கிறது. அதேபோன்று Croft மற்றும் Cruse ஆகியோரின் Cognitive Linguistics மனித சிந்தனைக்கும் மொழிக்கும் இடையிலான உறவை விளக்குகிறது.

இவ்வாய்வுகள் மொழியியல் அடிப்படையில் முக்கியமானவை என்றாலும், "சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற தொல்காப்பியக் கருத்தை நவீன குறியீட்டியல், அறிவாற்றல் மொழியியல் மற்றும் டிஜிட்டல் தகவல் தொடர்பியல் ஆகியவற்றோடு ஒருங்கிணைத்து ஆராய்ந்த ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாக உள்ளன. அந்த இடைவெளியை நிரப்பும் நோக்கிலேயே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.

1. சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் இடையிலான உறவு (The Relationship between Word and Meaning)

தொல்காப்பியக் கோட்பாட்டின்படி, 'சொல்' என்பது காதால் கேட்கப்பட்டு, நாக்கால் உச்சரிக்கப்படும் வெறும் வெற்று ஒலி அமைப்போ (Acoustic structure) அல்லது இயற்பியல் அதிர்வோ (Physical vibration) அல்ல. அது தன்னுள் ஒரு குறிப்பிட்ட நுண்மையான அர்த்தத்தைத் தாங்கி நிற்கும் குறியீடாகவே கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பிய மொழியியலின் ஒட்டுமொத்தப் பிரபஞ்சமும் இந்தச் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் இடையிலான பிரிக்க முடியாத பிணைப்பின் மீதே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1.1 "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" – ஒரு தத்துவப் பார்வை

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தின் பெயரியலில் அமைத்துள்ள,

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" *(தொல். சொல். பெயரியல்-1)*

என்ற உலகப் புகழ்பெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நூற்பா, தமிழின் ஒட்டுமொத்த மொழியியல் சிந்தனைக்கும் தத்துவார்த்த அடித்தளமாகும்.

உலகில் மொழிகள் பல உண்டு. சில மொழியியல் மரபுகளில், வெறும் ஒலியிணைப்புகளையும் இலக்கண அலகுக ளையும் கூடச் சொற்களாகக் கருதும் போக்கு உண்டு. ஆனால், தொல்காப்பியர் தமிழ் மரபில் 'பொருள் உணர்த்தாத எதையும் சொல் என்ற எல்லைக்குள் சேர்க்க முடியாது' என்பதில் மிகத் தீவிரமாக இருந்தார். 'எல்லாச் சொல்லும்' என்று அவர் பயன் படுத்திய அடைமொழி, பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் மட்டுமன்றி, தனித்து இயங்காத இடைச்சொற்களும், உரியொலி களும் கூட எதோ ஒரு வகையில் பொருண்மைப் பின்புலத்தைக் (Semantic background) கொண்டவைதான் என்பதை திட்டவட்டமாக உணர்த்துகிறது.

1.2 குறியீட்டியல் நோக்கு (Semiotic Perspective)

நவீன மொழியியலின் தந்தை என்று போற்றப்படும் ஃபெர்டினண்ட் டி சாசூர் (Ferdinand de Saussure) 20-ஆம் நூற்றாண்டில் முன்வைத்த 'குறியீட்டியல்' (Semiotics) கோட் பாட்டை, தொல்காப்பியர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மொழியின் இயல்பாகத் தந்துள்ளார். சாசூரின் படி, ஒரு மொழிக் குறியீடு என்பது இரு பக்கங்களைக் கொண்டது:

1.**குறிப்பான்** (Signifier): காதால் கேட்கும் ஒலி வடிவம் / சொல்.

குறிப்பொருள் (Signified): மனக் கண்ணில் தோன்றும் பொருள் அல்லது கருத்து.

தொல்காப்பியப் பார்வையில், சொல்லின் இருப்பு (Existence of Word) என்பது பொருளின் இருப்பை (Existence of Meaning) முழுமையாகச் சார்ந்துள்ளது. ஒரு பொருளைச் சுட்டுவதற்குத்தான் சொல் பிறக்கிறதே தவிர, சொல் பிறந்த பிறகு அதற்குள் பொருள் திணிக்கப்படுவதில்லை.

மொழிக் குறியீட்டில் ஒலிவடிவம் (சொல்) என்பது 'குறிப்பான்' (Signifier); மனதில் தோன்றும் கருத்து (பொருள்) என்பது 'குறிப்பொருள்' (Signified). இதில் குறிப் பொருள் அல்லது கருத்துதான் மனித மூளை யில் முதலில் தோன்றுகிறது என்ற சாசூரின் மேற்கோள் "சொல்லுக்குமுன் பொருள்" என்ற தொல்காப்பியக் கொள்கையோடு பொருந்திப் போகிறது (De Saussure 65-67).

1.3 பொருள் முதன்மை: சொல் அதன் வெளிப்பாடு

"பொருள் இல்லாத சொல் அர்த்தமற்றது" என்ற தத்துவத்தின்படி, மொழியின் தோற்ற ஒழுங்கில் **பொருளே முதன்மையானது; சொல் அதன் புற வெளிப்பாடு மட்டுமே.**

மனிதன் தன் புறச் சூழலை உற்றுநோக்கும் போதும், உணர்வுகளை அனுபவிக்கும் போதும், முதலில் அவனது சிந்தனைக் களத்தில் (Cognitive space) ஒரு காட்சி அல்லது கருத்துப் 'பொருள்' வடிவில் உறைகிறது. அந்தப் பொருளைப் பிறருக்குக் கடத்தவோ அல்லது தனக்குள்ளேயே அசை போடவோ நினைக்கும் போதுதான், அதற்கு ஒரு 'ஒலி வடிவத்தை' (Phonological form) மனிதன் சூட்டுகிறான்.

உதாரணமாக, 'நெருப்பு' என்ற சொல் உருவாவதற்கு முன்னரே, சுடுகின்ற, ஒளிர்கின்ற ஒரு இயற்கைப் பொருளின் வீரியத்தை மனிதன் உணர்ந்திருந்தான். அந்த 'அனுபவப் பொருளுக்கு' அவன் சூட்டிய அடையாளமே'நெருப்பு' என்ற சொல். எனவே, பொருள் என்பது விதையைப் போன்றது; சொல் என்பது அதிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பூக்கும் மலரைப் போன்றது. பொருள் என்னும் ஆதாரமின்றிக் கிளம்பும் சொற்கள், வெறும் காற்றிட வெளிச் சத்தங்களாகக் கரைந்துபோகுமே அன்றி, அவை மொழியாக உருப்பெறாது என்பதை இக்கோட்பாடு மிகத் தெளிவாக நிறுவுகிறது.

2. பொருள் முதன்மை – தொல்காப்பியப் பார்வை (The Primacy of Meaning – Tolkappiyar's Vision)

உலகின் பெரும்பாலான பழங்கால இலக்கண மரபுகள் மொழியை வெறும் மொழியியல் அலகுகளாக, அதாவது எழுத்து மற்றும் சொற்களின் சேர்க்கையாக மட்டுமே பார்த்தன. ஆனால், உலக இலக்கணப் பரப்பில் தொல்காப்பியம் தனித்துவமான ஒரு பேராளுமையாக

நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு அதன் "பொருள் முதன்மைக் கோட்பாடே" (Primacy of Meaning) முதன்மைக் காரணமாகும். மொழியின் இறுதி இலக்கு மனித வாழ்வியலையும் அதன் அர்த்தங்களையும் கடத்துவதுதான் என்பதைத் தொல்காப்பியர் மிக ஆழமாக நம்பினார்.

2.1 எழுத்து, சொல், பொருள்: மொழியின் முப்பரிமாணக் கட்டமைப்பு

தொல்காப்பியர் மொழியை வெறும் தட்டையான ஒலியமைப்பாகப் பார்க்காமல், அதனை முப்பரிமாணக் கட்டமைப்பாக (Three-dimensional structure) உருவாக்கினார். இக்கட்டமைப்பை ஒரு பிரமிடு (Pyramid) வடிவத்தோடு ஒப்பிடலாம்:

•**எழுத்து** (Phonology/Orthography): மொழியின் அடிப்படை அத்திவாரம். ஒலிகளின் பிறப்பையும் அவற்றின் வரிவடிவங்களையும் ஆராயும் பகுதி.

•**சொல்** (Morphology/Syntax): எழுத்துகள் இணைந்து உருவாகும் சொற்கள் மற்றும் தொடர்களின் அமைப்பை ஆராயும் இடைநிலை அடுக்கு.

பொருள் (Semantics/Pragmatics): மொழியின் உச்ச நிலை (Apex). எழுத்தும் சொல்லும் எதற்காகப் பயன்படுகின்றனவோ, அந்த ஒட்டுமொத்த வாழ்வியல் அர்த்தங்களையும் தன்னுள் அடக்கிய உன்னதப் பகுதி.

மேற்கத்திய மொழியியலில் 20ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றி வளர்ந்த பொருண்மையியல் (Semantics) மற்றும் சூழலமைப்பியல் (Pragmatics) ஆகிய கூறுகளை, தொல்காப்பியர் "பொருளதிகாரம்" என்ற பெயரில் மொழியின் உச்ச நிலைக்கோட்பாடாக அன்றே நிலை நிறுத்தினார். எழுத்தும் சொல்லும் வெறும் கருவிகளே; அக்கருவிகள் எட்ட வேண்டிய இலக்கு 'பொருள்' ஒன்றே என்பது தொல்காப்பியரின் தெளிவான பார்வையாகும்.

2.2 "பொருள் இல்லா சொல் சொல்லன்று" – கோட்பாட்டு விளக்கம்

தொல்காப்பிய மொழியியலின் மைய நரம்பாக விளங்குவது 'பொருள் இல்லா சொல் சொல்லன்று' என்ற தத்துவமாகும். அதாவது, ஒரு சொல் இலக்கணப்படி எவ்வளவு துல்லியமாக அமைந்திருந்தாலும், அது ஒரு குறிப்பிட்ட பொருண்மையை (Meaning Profile) உணர்த்தவில்லை எனில், அது மொழியின் செயல்பாட்டு எல்லைக்குள் (Functional domain) சொல்லாகக் கருதப்படாது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" (சொல்லதிகாரம், பெயரியல், நூற்பா 1)

என்றும்,

"பொருளின்கண் நெறிப்பட்டு வரூஉம் வழக்கம்" (சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கம், நூற்பா 18)

என்றும் விளக்குகிறார். அதாவது, சொற்கள் என்பவை சமுதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பொருளின் வழியேதான் நெறிப்பட்டு (வழக்கமாக) வரவேண்டும். மொழி என்பது வெறும் அகராதிச் சொற்களின் குவியல் அல்ல; அச்சொற்களுக்குப் பின்னால் இருக்கும் கருத்துகளின் ஒழுங்கமைப்பாகும். பொருள் இல்லாத சொல் என்பது ஆன்மாவற்ற வெற்று உடலுக்குச் சமமானது.

2.3 உளவியல் மற்றும் சமூகச் செயல்முறை (Psychological and Social Process)

மனிதனுக்கும் மொழிக்கும் இடையிலான உறவை ஒரு 'உளவியல்-சமூக' (Psycholinguistic & Sociolinguistic) இயக்கமாக இக்கோட்பாடு விளக்குகிறது. மனிதன் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்பு அவனது அகத்திலும் புறத்திலும் நிகழும் மாற்றங்கள் இரண்டு நிலைகளில் இயங்குகின்றன:

1.**உளவியல் நிலை** (Mental Representation): மனிதன் இந்த உலகத்தை உற்றுநோக்குகிறான். இயற்கை, உறவுகள், பசி, தாகம், அச்சம் போன்ற உணர்வுகள், சூழல்கள் (Contexts) அனைத்தும் முதலில் அவனது மூளையில்/மனதில் ஒரு 'பொருள்' வடிவமாக அல்லது கருத்தாக (Cognitive Concept) உருவாகின்றன. சிந்தனை என்பது மொழிக்கு முந்தியது. மனதில் வடிவம் பெற்ற அந்த நுண்மையான எண்ண ஓட்டமே 'பொருள் முதன்மை' எனப்படுகிறது.

சமூக நிலை (Social Encoding / Language): மனதில் தோன்றிய பொருளை அல்லது கருத்தை அப்படியே பிறருக்குக் கடத்திவிட முடியாது. அதற்கு ஒரு பொதுவான குறியீடு தேவை. அப்போதுதான் மனிதன் தன் சமூக மரபின் (Social Convention) துணை நாடுகி

றான். சமுதாயத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒலிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, தன் மனதில் உள்ள பொருளுக்கு ஒரு 'சொல்' வடிவத்தை வழங்குகிறான் (Linguistic Encoding). இதன் மூலம், மனிதனின் சிந்தனைப் பிரபஞ்சத்தில் முதலில் நிகழ்வது ***பொருள் உருவாக்கம்*** (Meaning Generation); அதன் பின்னரே நிகழ்வது**சொல்லாக்கம்** (Verbalization).இத்தகு உன்னதமான உளவியல் மற்றும் சமூகப் பரிமாணத்தைத் தொல்காப்பியம் தன் பொருள் முதன்மைக் கோட்பாட்டின் வழியே உலகிற்குப் பறைசாற்றுகிறது.

3. பொருளதிகாரம் – பொருளின் அமைப்பு (The Structure of Meaning in Porulathikaram)

மேற்கத்திய மொழியியல் மரபுகளில் 'பொருண்மையியல்' (Semantics) என்பது வெறும் சொற்களின் அகராதிப்பொருளையும் (Lexical meaning),தொடர்களின் பொருளையும் ஆராயும் ஓர் எல்லையோடு நின்றுவிடுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியரின் பொருளதி காரமோ மொழியின் பொருண்மையைக் குறியீட்டுத் தளத்திலிருந்து ஒட்டுமொத்த மனித வாழ்வியலின் பண்பாட்டுத் தளத்திற்கு (Cultural and Existential Semantics) உயர்த்தி நிறுத்துகிறது. மனிதனின் வாழ்வியல் அசைவு களும் சமூகச் செயல்பாடுகளும் எங்ஙனம் ஒரு முறையான ***பொருள் அமைப்பாக*** (Structural Meaning) வடிவம் பெற்றுள்ளன என்பதைப் பொருளதிகாரம் துல்லியமாக வரைபடம் போட்டுக் காட்டுகிறது.

3.1 அகம், புறம்: வாழ்வியல் பிரபஞ்சத்தின் இரு பெரும் தூண்கள்

தொல்காப்பியர் மனித வாழ்க்கையின் ஒட்டு மொத்த அனுபவங்களையும் 'அகம்' என்றும் 'புறம்' என்றும் இரு பெரும் பொருள் அமைப்புகளாக வகைப்படுத்துகிறார். இந்த வகைப்பாடு மனித சிந்தனையின் ஆகச்சிறந்த பகுப்பாய்வுத் திறனுக்குச் சான்றாகும்.

•**அகப்பொருள் அமைப்பு:** ஒத்த அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் தங்களுக்குள் அனுபவித்து, பிறருக்கு விவரித்துக் கூற முடியாத அகம் சார்ந்த நுட்பமான உணர்வு நிலைகளைக் குறிப்பது (Subjective/Internal Experience).

புறப்பொருள் அமைப்பு: வீரம், கொடை, கல்வி, ஒழுக்கம், நிலையாமை, அரசியல் மற்றும் சமூகப் பங்களிப்பு எனப் பிறருக்குக் காட்டி, விவரித்துச் சொல்லக்கூடிய புற உலகச் செயல்பாடுகளைக் குறிப்பது (Objective/External Reality).

இந்த அகம் மற்றும் புறம் என்ற பிரிவுகள், சொல்லுக்கு முன்னரே மனித சமூக வாழ்வில் 'பொருள்' எங்ஙனம் இயற்கையாக வும் தத்துவார்த்த ரீதியாகவும் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை விளக்குகின்றன.

3.2 உணர்வுகளும் சமூகச் செயல்களும்: முதன்மை அனுபவங்கள்

தொல்காப்பியப் பார்வையில், காதல் (அகம்), போர் மற்றும் அறச்செயல்கள் (புறம்) போன்றவை முதலில் மனிதர்களின் நேரடி வாழ்வியல் ***அனுபவங்களாகப்*** (Experiences as Meaning) பிறக்கின்றன.

உதாரணமாக, ஒரு மனிதனுக்குள் ஏற்படும் காதல் வயப்படுதல், பிரிவுத் துயரம், ஆற்றாமை அல்லது போர்க்களத்தில் அவனுக்குள் பொங்கும் வீரம், மரண பயத்தைக் கடந்த சாகச உணர்வு ஆகியவை யாவும் மொழியில் 'சொற்களாக' உருவாவ தற்கு முன்பே அவனது நரம்பு மண்டலத்தி லும், உணர்வுத் தளத்திலும், சமூக வெளியிலும் 'பொருளாகவும்' 'நிகழ்வாகவும்' தோற்றம் பெற்றுவிடுகின்றன. மனிதன் முதலில் காதலிக்கிறான்; போரிடுகிறான்; சமூகமாக வாழ்கிறான். அதன் பின்னரே, அந்த ஆழமான வாழ்வியல் அனுபவங்களை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தவும், ஆவணப்படுத்தவும், கலைப் படுத்தவும் 'சொற்களைத்' தேடுகிறான். எனவே, சமூக வாழ்வில் 'அனுபவப் பொருளே' (Experiential Substance) முதன்மை யானது; இலக்கியச் சொற்கள் என்பவை அந்தப் பொருளைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிகள் மட்டுமே.

3.3 முப்பொருள் கோட்பாடும் பொருளின் ஆழமும்

பொருளதிகாரம் இந்த வாழ்வியல் அனுபவங் களை வெறும் தட்டையான உணர்வுகளாக மட்டும் பார்க்காமல், அவற்றை மேலும் துல்லியமாக மூன்று நிலைகளில் முறைப் படுத்துகிறது:

முதற்பொருள் (நிலமும் காலமும்) கருப்பொருள் (இயற்கை & பண்பாட்டுச் சூழல்) உரிப்பொருள் (மனித உணர்வுகள்)

•**முதற்பொருள்:** மனிதன் வாழும் நிலமும் (Space) அவனது காலமும் (Time).

•**கருப்பொருள்:** அந்த நிலத்தில் வாழும்

தெய்வம், மக்கள், பறவை, விலங்கு, தொழில், உணவு போன்ற புறச் சூழல் காரணிகள்.

உரிப்பொருள்: இவற்றுக்கெல்லாம் முத்தாய்ப் பாக அமையும் மனிதனின் ஒழுக்கமும் உணர்வு நிலைகளும் (காதல், பிரிவு, இரங்கல் போன்றவை).

இந்த முப்பொருள் கோட்பாடு "சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற தத்துவத்தை மிக வலுவாகத் தாங்கி நிற்கிறது. நிலமும் காலமும் (முதற்பொருள்) இயற்கையிலேயே அமைந்துவிடுகின்றன; அங்குள்ள உயிரினங் களும் பண்பாடும் (கருப்பொருள்) இயல்பாகப் பரிணமிக்கின்றன; இவற்றின் பின்னணியில் மனிதனின் உணர்வுகள் (உரிப்பொருள்) அகம் மற்றும் புற வடிவில் மலர்கின்றன.

இவையனைத்தும் சேர்ந்த 'பொருள் கட்டமைப்பு' ஏற்கனவே பிரபஞ்சத்திலும் மனித மனத்திலும் முழுமையாக நிலை பெற்ற பின்னரே, இலக்கிய கர்த்தாக்களும் கவிஞர்களும் தங்களின் செய்யுள் இயற்றல் என்னும் 'சொல்லாக்க' (Verbalization/ Composition) முயற்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள். சுருங்கக்கூறின், தொல்காப்பியரின் பொருளதி காரம் என்பது சொற்களைக் கொண்டு மனிதன் சமைத்த உலகம் அல்ல; மனித உலகத்தின் வாழ்வியல் பொருளைச் சொற்களைக் கொண்டு அடையாளம் காட்டிய உன்னதப் பகுதியாகும்.

4. இலக்கியப் பயன்பாட்டில் 'பொருள் சொல்' இயக்கம் (The 'Meaning to Word' Dynamics in Literary Usage)

தொல்காப்பியத்தின் "சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற கோட்பாடு சங்க இலக்கியப் படைப்பாக்க நெறிமுறைகளில் மிகத் துல்லிய மாகச் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒரு கவிஞன் அல்லது படைப்பாளி என்பவன் அகராதியில் உள்ள சொற்களைத் தன்னிச்சையாகத் தொகுத்து ஒரு செய்யுளை உருவாக்குவதில்லை. அவனது படைப்புச் செயல்முறையின் (Creative Process) முதல் புள்ளியே அவனுக்குள் ஏற்படும் கவித்துவ உணர்வு அல்லது வாழ்வியல் காட்சி என்னும் 'பொருள்' தான்.

4.1 சங்க இலக்கியப் படைப்பாக்க உளவியல் (Psychology of Sangam Poetics)

சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு தலைவியின் பிரிவுத் துயரம் என்பது வெறும் 'வருத்தம்' என்ற ஒற்றைச் சொல்லால் மட்டும் சுருக்கப்பட்டு விடுவதில்லை. தலைவிக்கு ஏற்படும் ஆற்றாமை முதலில் அவளது அகத் தளத்தில் ஒரு நுட்பமான மன உணர்வாக (பொருளாக) உதிக்கிறது. அந்த ஆழமான உணர்வுப் பொருளை வாசகனின் மனதிற்குள் கடத்த, கவிஞன் நேரடியாகச் சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல், தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கிய உத்திகளைப் பயன்படுத்துகிறான்.

உள்ளுறை உவமம் (Implication / Embedded Metaphor): சொற்களின் வெளிப்படையான பொருளுக்குப் பின்னால், கவிஞன் சொல்ல நினைத்த உண்மையான வாழ்வியல் பொருள் மறைந்திருக்கும்.

“உள்ளுறுத்தி உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்” *(தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல். 2)*

•**இறைச்சி (Suggestive Meaning):** கவிதையில் பயன்படுத்தப்படும் கருப்பொருட்களின் (விலங்கு, பறவை போன்றவற்றின் செயல் கள்) மூலம், சொல்லப்படாத வேறொரு உணர்வுப் பொருளை வாசகன் உணரும்படி செய்வது.

"இறைச்சியின் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே" *“இறைச்சி” (தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளியல். 34)*

உதாரணமாக, கபிலரின் புகழ்பெற்ற நற்றிணைப் பாடலில் (பாடல் 225) நண்டு விளையாடும் காட்சி விவரிக்கப்பட்டிருக்கும். வெளிப்படையான சொற்கள் நண்டையும் அலையையும் பேசினாலும், உள்ளுறைப் பொருள் (Meaning) தலைவனின் வருகையைத் தலைவிக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துவதாக இருக்கும். இங்கு இலக்கிய மொழியானது, மன உணர்வு / குறிப்பொருள் உவமை, உருவகம், குறிப்பு உத்திகள்செய்யுள் சொற்கள் என்ற திசையிலேயே இயங்குகிறது. அதாவது, கவித்துவப் பொருள் முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டு, அதற்கேற்பவே உவமை களும் சொற்களும் கவிஞனால் சமைக்கப் படுகின்றன.

5. சமகாலப் பொருத்தப்பாடு (Contemporary Relevance in the Digital Era)

தொல்காப்பியர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக

ளுக்கு முன் வகுத்த "பொருள் முதன்மைக் கோட்பாடு" என்பது பழங்கால இலக்கியங்களுக்கு மட்டுமானது அல்ல; அது இன்றைய நவீன கணினி, இணையம் மற்றும் சமூக ஊடகத் (social media) தகவல் தொடர்பு உலகிற்கும் மிகத் துல்லியமாகப் பொருந்தக் கூடிய உலகளாவிய விதியாகும்.

5.1 சமூக ஊடகங்களும் கருத்து உருவாக்கமும் (Concept Generation in social media)

இன்றைய டிஜிட்டல் தளங்களில் தகவல் பரிமாற்றம் (Information exchange) மிக அதிவேகமாக நடக்கிறது. இங்கும் செயல்பாட்டு வரிசைமுறை என்பது 'பொருள் சொல்' என்றே அமைகிறது:

1.சிந்தனை / கருத்துருவாக்கம் (Conceptualization): ஒரு பயனர் அல்லது சமூக வலைத்தளவாசியின் மனதில் ஒரு குறிப்பிட்ட செய்தி, விமரிசனம், நகைச்சுவை அல்லது எதிர்ப்பு உணர்வு முதலில் 'கருத்தாக' (Concept) உருவாகிறது.

குறியீட்டு மொழியாக்கம் (Encoding / Expression): அந்தப் பொருளைப் புற உலகிற்குத் தெரிவிக்க அவர் சொற்களைத் தேடுகிறார். சில நேரங்களில் அச்சொற்கள் சுருக்கக் குறியீடுகளாகவோ (Hashtags), காட்சிப் பிம்பங்களாகவோ (Memes) அல்லது உணர்ச்சி வில்லைகளாகவோ (Emojis) மாறுகின்றன.

5.2 'இமோஜி' (Emoji) **மற்றும் குறியீட்டு மொழியியல்**

இன்றைய தலைமுறையினர் சொற்களைக் கடந்து குறியீடுகள் (Visual Symbols) வழியாகப் பேசத் தொடங்கியிருப்பது "சொல்லுக்குமுன்னே பொருள்" என்ற கோட்பாட்டிற்குச் சான்றாகும்.

•ஒரு பயனர் தனது மகிழ்ச்சியை அல்லது சோகத்தை நீளமான சொற்றொடர்களால் எழுதாமல், ஒரு **'புன்னகை'** (Smile emoji) அல்லது **'கண்ணீர்'** (Cry emoji) குறியீட்டைப் பயன்படுத்துகிறார்.

இங்கு 'சொல்' என்னும் உடம்பு இல்லாமலேயே, 'பொருள்' என்னும் ஆன்மா நேரடியாகக் கடத்தப்பட்டுவிடுகிறது. மனதிலுள்ள பொருள் அல்லது உணர்வே இக்குறியீடுகளின் இயக்கச் சக்தியாக இருக்கிறது.

5.3 பொருள் இல்லாத தகவல் பரிமாற்றத்தின் வீழ்ச்சி

சமகாலத் தகவல் தொடர்பியலில் "பொருள் பின்புலம் இல்லாத வெற்றுச் சொற்கள்" அல்லது "தகவல் தெளிவற்ற போலிச் செய்திகள் (Faux Information / Spam)" சமுதாயத்தால் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. இன்றைய தரவு அறிவியலிலும் (Data Science) மற்றும் செயற்கை நுண்ணறிவு மொழியாக்கத்திலும் (Natural Language Processing - NLP) கூட, சொற்களின் இலக்கண அமைப்பை விட அதன் 'பொருண்மையியல் சூழல்' (Semantic Context) தான் மென்பொருட்களால் முதன்மையாக ஆராயப்படுகிறது. எனவே, மனிதன் களிமண்ணால் செய்த பானைகளைப் பயன்படுத்துவது போல, தனக்குத் தேவையான 'வாழ்வியல் பொருளைத்' தாங்கிப் பிடிப்பதற்காகவே 'சொல்' என்னும் பாத்திரத்தை மனிதன் வனைந்து கொள்கிறான். பொருள் இல்லாத தகவல் பரிமாற்றம் என்பது நீர் இல்லாத பாத்திரத்தைப் போன்ற வெற்று அமைப்பாகும் என்பதைத் தொல்காப்பிய மொழியியல் இன்றைய நவீன உலகிற்கும் ஆணித்தரமாக உணர்த்துகிறது.

ஆய்வின் புதுமை (Novelty of the Study)

இவ்வாய்வின் தனிச்சிறப்புகள் பின்வருமாறு:

* தொல்காப்பியத்தின் “சொல்லுக்கு முன் பொருள்” என்ற கருத்தை மொழியியல் கோட்பாடாக மறுவாசிப்பு செய்துள்ளது.
* பொருளதிகாரத்தை நவீன Semantics மற்றும் Pragmatics நோக்கில் அணுகியுள்ளது.
* தொல்காப்பியச் சிந்தனைகளை Ferdinand de Saussure-இன் Semiotics மற்றும் Cognitive Linguistics கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிட்டுள்ளது.
* Emoji, Hashtag, Social Media Communication, Natural Language Processing (NLP) போன்ற சமகால தகவல் தொடர்பு சூழல்களுடன் தொல்காப்பியக் கோட்பாட்டை இணைத்து விளக்கியுள்ளது.

தொல்காப்பியத்தை இலக்கண நூலாக மட்டுமல்லாது, மொழித் தத்துவ நூலாகக் காணும் புதிய ஆய்வுப் பார்வையை முன்வைக்கிறது.

ஆய்வின் வரம்புகள் (Scope and Limitations)

இவ்வாய்வு தொல்காப்பியத்தின் சொல்லதி

காரம் மற்றும் பொருளதிகாரத்தில் இடம் பெறும் பொருள் முதன்மைக் கோட்பாட்டை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

இதில்,

* எழுத்ததிகாரம் விரிவாக ஆய்வு செய்யப் படவில்லை.
* பிற திராவிட இலக்கண நூல்களுடன் விரிவான ஒப்பாய்வு மேற்கொள்ளப் படவில்லை.
* சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்படாமல், சில எடுத்துக்காட்டுகள் மட்டுமே பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன.
* கணினி மொழியியல் தொடர்பான செயல்முறை (Empirical) தரவுகள் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

எனவே இவ்வாய்வு கருத்தியல் (Theoretical) ஆய்வாக மட்டுமே அமைகிறது.

எதிர்கால ஆய்வுத் திசைகள் (Directions for Future Research)

இவ்வாய்வின் அடிப்படையில் பின்வரும் துறைகளில் விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்:

* தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் அறிவாற்றல் மொழியியலும் (Cognitive Linguistics) – ஒப்பாய்வு.
* தொல்காப்பியக் குறியீட்டியலும் செயற்கை நுண்ணறிவு மொழி மாதிரிகளும் (Artificial Intelligence Language Models).
* தொல்காப்பிய மொழியியலும் இயற்கை மொழிச் செயலாக்கமும் (Natural Language Processing).
* சங்க இலக்கியங்களில் "சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற கோட்பாட்டின் நடைமுறைப் பயன்பாடு.
* திராவிடமொழிகளின் பொருண்மையியல் வளர்ச்சியில் தொல்காப்பியத்தின் தாக்கம்.
* தொல்காப்பியப் பொருளியல் மற்றும் டிஜிட்டல் தகவல் தொடர்பியல் (Digital Communication Studies) ஆகியவற்றின் தொடர்பியல் ஆய்வு.
* Emoji, Meme, Visual Communication ஆகிய நவீன குறியீட்டு மொழிகளுக்கும் தொல் காப்பியக் குறியீட்டியலுக்கும் இடையிலான ஒப்பாய்வு.

இத்தகைய ஆய்வுகள் தொல்காப்பிய மொழியியலை உலக மொழியியல் ஆய்வுத் துறையில் புதிய பரிமாணத்தில் நிலைநிறுத்த உதவும்.

முடிவுரை (Conclusion)

"சொல்லுக்கு முன் பொருள்" என்ற கோட்பாடு தற்செயலாக உருவான கருத் தாக்கமல்ல; அது தொல்காப்பிய மொழியி யலின் ஒட்டுமொத்த அமைப்பையும் தாங்கி நிற்கும் அசைக்க முடியாத அடித்தளமாகும். மனிதனின் அக உலகில் நிகழும் வாழ்வியல் அனுபவங்கள், உணர்ச்சிக் குவியல்கள் மற்றும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள் அனைத்தும் முதலில் நுண் வடிவில் 'பொருள்' ஆகவே உருவெடுக்கின்றன; பின்னரே அவை 'சொற்கள்' என்னும் வெளிப்பாட்டு வடிவைப் பெற்று புற உலகிற்குப் புலனாகின்றன என்பதைத் தொல்காப்பியம் தத்துவார்த்த ரீதியில் நிலைநிறுத்துகிறது.

தமிழ் மரபில் 'சொல்' என்பது தன்னிச்சை யாக உருவான வெற்று ஒலி அல்ல. "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்ற இலக்கணப் பாங்கு, சொல்லின் இருப்பு பொருளின் இருப்பைச் சார்ந்தது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. பொருள் என்னும் ஆன்மாவைத் தாங்குவதற்காகவே சொல் என்னும் உடல் உருவாக்கப்படுகிறது.

எழுத்தும் சொல்லும் ஆகியவற்றைக் கடந்து 'பொருள்' என்ற மூன்றாம் அதிகாரத்தைத் தொல்காப்பியர் விரிவாக வகுத்திருப்பது, மொழியின் உண்மையான அடித்தளம் மனித வாழ்வியலே என்பதைக் காட்டுகிறது. அக வாழ்வின் காதலும், புற வாழ்வின் வீரமும், நிலமும் பொழுதும் ஆகிய அனைத்துப் பரிமாணங்களும் மொழியின் இயக்க சக்திகளாக விளங்குகின்றன.

மனதில் தோன்றும் **கருத்து** (Concept) முதன்மையானது; அதன் **வெளிப்பாடு** (Expression) இரண்டாம் நிலையானது. இலக்கியத்தில் கவிஞன் உவமையும் இறைச்சியும் வழியாகக் கருத்தை வெளிப் படுத்துவதும், சமகால மனிதன் சமூக ஊடகங்களில் 'ஹேஷ்டேக்' (Hashtags), 'இமோஜிகள்' (Emojis) ஆகியவற்றின் மூலம் கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதும் இவை அனைத்தும் சொற்களுக்கு முன் தோன்றும் அதே 'பொருள்' என்பதன் தொடர்ச்சியான வெளிப்பாடுகளே ஆகும்.

இதனால், தொல்காப்பியத்தின் “சொல்லுக்கு முன் பொருள்” என்ற கோட்பாடு, பண்டைய இலக்கணக் கருத்தாக மட்டுமன்றி, காலந் தோறும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு நிலையான மொழியியல் உண்மையாகவும் விளங்குகிறது.

1. முதன்மை ஆதார மேற்கோள்கள் (தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள்)

கட்டுரையின் வெவ்வேறு அதிகாரங்களில் நாம் சான்றாகக் காட்டிய மூல நூற்பாக்கள்:

முதன்மை நூல் குறிப்பு (Works Cited):

தொல்காப்பியனார். *தொல்காப்பியம்: இளம்பூரணர் உரை.* மறுபதிப்பு, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 2016.

நூற்பாக்கள் சார்ந்த அகச்சான்றுகள் (In-text Citations):

உள்ளுறை உவமம்: (தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல். 2)

"உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிக
உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்"

இறைச்சி: (தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளியல். 34)

"இறைச்சியின் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே"

சொல் உணர்த்தும் பொருள்: (தொல் காப்பியம், சொல்லதிகாரம், பெயரியல். 1)

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே"

வழக்கம் (சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கம், நூற்பா 18)

"பொருளின்கண் நெறிப்பட்டு வரூஉம் வழக்கம்" "

3. கட்டுரைக்கு வலு சேர்க்கும் பிற மொழியியல் மேற்கோள்கள் (Modern Linguistic References)

De Saussure, Ferdinand. Course in General Linguistics. Edited by Charles Bally and Albert Sechehaye, translated by Wade Baskin, Philosophical Library, 1959.

Croft, William, and D. Alan Cruse. Cognitive Linguistics. Cambridge University Press, 2004.

நவீன மொழியியலோடு ஒப்பிட்டுக் கட்டுரையைத் தற்காலத் தரத்திற்கு உயர்த்தப் பயன்படுத்திய கோட்பாடுகள்:

ஃபெர்டினண்ட் டி சாசூர் **(Ferdinand de Saussure) - குறியீட்டியல் (Semiotics):**

"Signifier and Signified" (குறிப்பான் மற்றும் குறிப்பொருள்)

விளக்கம்: மொழிக் குறியீட்டில் ஒலி வடிவம் (சொல்) என்பது 'குறிப்பான்'; மனதில் தோன்றும் கருத்து (பொருள்) என்பது 'குறிப்பொருள்'. இதில் குறிப்பொருள் அல்லது கருத்துதான் மனித மூளையில் முதலில் தோன்றுகிறது என்ற சாசூரின் மேற்கோள் "சொல்லுக்குமுன் பொருள்" என்ற தொல்காப்பியக் கொள்கையோடு பொருந்திப் போகிறது. **(De Saussure 65-67)**.

அறிவாற்றல் மொழியியல் கோட்பாடு (Cognitive Linguistics Rule): **(கருத்துருவாக்க வெளிப்பாடு)**

விளக்கம்: மனிதன் முதலில் தன் உலக அனுபவங்களின் மூலம் எண்ணங்களை/ கருத்துக்களை (Concepts) உருவாக்குகிறான், பின்னரே அவற்றை சொற்களாக மாற்றுகிறான் (Expression)என்றஉளவியல்-மொழியியல் விதி. தொல்காப்பியப் பொருளியல் கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிடத்தக்கதாகும் **(Croft and Cruse 7-10)**.

துணைநூல் பட்டியல்

1. **தொல்காப்பியம் (இளம்பூரணர் உரை):***தொல்காப்பியம் (எழுத்து, சொல், பொருள்) - இளம்பூரணர் உரை.* கழக வெளியீடு, 1954.
2. **தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் (சேனாவரையர் உரை):***தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரை.* சாரதா பதிப்பகம், 2004.
3. **பெர்டினண்ட் டி சோசூர் (மொழிபெயர்ப்பு):** சோசூர், பெர்டினண்ட் டி. *பொது மொழியியல் பாடநெறி (Course in General Linguistics).* தமிழாக்கம் ந. பத்மநாபன், அடையாளம் பதிப்பகம், 2006.
4. **முத்துச்சண்முகன்:** முத்துச்சண்முகன். *இக்கால மொழியியல்.* முத்துப் பதிப்பகம், 1967.
5. **சுப. திண்ணப்பன்:** திண்ணப்பன், சுப. *தொல்காப்பிய மொழியியல் சிந்தனைகள்.* உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1980.